

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Hem començat l'últim tram abans de la beatificació de l'estimadíssim Mons. Álvaro. Què llargs i què curts se m'estan fent els dies que falten per al 27 de setembre! El mateix li passava a Mons. Álvaro, en les setmanes immediatament anteriors a la beatificació del nostre Pare. Aleshores, ens va escriure unes paraules que faig meves en aquestes circumstàncies: «Per beneficiar-vos de les abundantíssimes gràcies que el Senyor i la seva Mare Santíssima desitgen vessar en les ànimes (...), prepareu-vos molt bé interiorment, cerqueu Déu en el vostre cor i procureu parlar constantment amb Ell, compliu molt bé les normes, oferiu amb generositat el cansament i les contrarietats que puguin sorgir durant els trasllats»¹. Com veieu, té plena actualitat aquesta invitació.

Us vaig suggerir fa temps algunes maneres que podien ajudar-nos en la preparació espiritual d'aquest esdeveniment. Potser ara, cadascuna i cadascun, en el silenci de l'oració, pugui demanar-se com ha fomentat els desigs -traduïts en propòsits concrets i en lluita diària generosa- de disposar-se millor per rebre les gràcies que Déu Nostre Senyor infondrà en les nostres ànimes. En qualsevol cas, sempre som a temps d'accelerar el ritme en les quatre properes setmanes, amb una millora en la pietat personal.

Aquests desitjos s'intensificaran també per les festes marianes que celebrarem durant el mes de setembre; pràcticament una cada setmana. El dia 8 és la festa de la Nativitat de la Mare de Déu, la Tota Santa, la criatura més grata als ulls de Déu, que, plena de gràcia des del moment de la seva Concepció Immaculada, va anar creixent diàriament en aquesta plenitud, fins al moment de la seva Assumpció en cos i ànima al Cel: bon moment per anar amb renovada confiança a la intercessió de la nostra Mare, demanant-li que la gràcia del seu Fill ens netegi a fons de totes les nostres misèries, fins i tot de les més lleus. Per això, tinguem cura de la confessió sacramental i ajudem altres persones a acostar-se ben preparades a aquest sagrament de misericòrdia i de joia.

El dia 12 hi ha una altra commemoració litúrgica: el Santíssim Nom de Maria. Quin goig ens ve a l'ànima al pronunciar-lo! Si el nom de Jesús, com s'expressa sant Bernat, és «mel a la boca, melodia a l'oïda, goig al cor»², cosa

¹ Álvaro del Portillo, *Carta*, 27-IV-1992.

² Sant Bernat, Sermó 15 sobre el Càntic dels Càntics, III, n. 6 ("*Opera Omnia*", ed. Cister. 1957, I, pàg. 86).

anàloga cal afirmar del nom de Maria. Per això, us recomano que, aquests dies, posem un especial interès en el rés de l'avemaria, sobretot al Rosari. La invocació repetida, però sempre nova, d'aquest dolç nom escollit per Déu, és com un bàlsam que suavitza les contradiccions, una música que delecta les oïdes del cor, un aliment ple de sabor per al paladar.

A meitat de mes, el dia 15, recordarem la Verge dolorosa, que *iuxta crucem Iesu*, al costat de la Creu de Jesús, es va unir íntimament al sacrifici del seu Fill i ens va rebre com a fills ³. Què us comentaré sinó que, a les nostres pregàries, hem d'unir el condiment savorós de la mortificació? D'aquesta manera serà més fàcil remoure al Senyor perquè ens concedeixi els seus dons. No endebades, l'Església commemora els dolors de la Mare l'endemà de l'Exaltació de la Santa Creu; i desitja aquesta Mare nostra inspirar *una gran devoció a Crist crucificat i una devoció tendríssima, filial, a Santa Maria, Mare de Déu i Mare nostra, que està dempeus, forta, traspassada de dolor, sola o gairebé sola, al costat de la Creu*.

Fills, penseu pel vostre compte, afegia sant Josepmaria. Digueu-li alguna cosa al Senyor, i digueu-li alguna cosa a la seva Mare: el que diríem a la mare nostra si la veiéssim així: ofesa, maltractada, amb els ulls de gent malvada sobre ella. I tot, per l'amor del seu Fill, crucificat amb el desig, plena d'oprobis i d'humiliacions ⁴.

A més, el dia 15 és l'aniversari de l'elecció d'Álvaro del Portillo com a primer successor de sant Josepmaria al capdavant de l'Opus Dei. Us suggereixo que pregueu sovint l'oració de la seva estampa, posant sota la seva intercessió les necessitats de l'Església, de l'Obra, del món, de cada persona. Davant el trist espectacle d'un món dividit, amb pobles enemistats entre si, amb famílies esquinçades per la discòrdia, la promesa divina de pau i d'unitat, anunciada en l'Antic Testament i ratificada amb força en el Nou, **ens omple d'esperança: apunta a un futur que Déu està preparant ja per a nosaltres. D'altra banda - explica el Papa- aquesta promesa va inseparablement unida a un manament: el manament de tornar a Déu i obeir de tot cor la seva llei (cf. Dt 30, 2-3). El do diví de la reconciliació, de la unitat i de la pau, està íntimament relacionat amb la gràcia de la conversió, una transformació del cor que pot canviar el curs de la nostra vida i de la nostra història, com a persones i com a poble** ⁵.

Finalment, el 24 de setembre en alguns llocs se celebra la memòria de la Mare de Déu de la Mercè, una advocació mariana molt lligada a la història de l'Obra: davant la seva imatge el nostre Pare va pregar en moltes ocasions, de manera especial el 1946, abans de marxar per primera vegada cap a Roma i a l'arribada. A les seves mans, amb l'ajuda de Mons. Álvaro, posem, amb especial confiança, els fruits espirituals de les dates que s'acosten.

Com en la carta del mes passat, torno a demanar-vos que no deixem sols els homes i dones que pateixen o són perseguits a causa de la seva fe a diverses parts

³ Cfr. Jn 19, 26-27.

⁴ Sant Josepmaria, *Notes d'una meditació*, 15-IX-1970.

⁵ Papa Francesc, *Homília a Seül*, 18-VIII-2014.

del món. No pensem que no podem fer res. Encara que ens trobem lluny físicament, podem sostenir-les en les seves penes amb la nostra pregària, amb el nostre sacrifici i, quan sigui possible, també amb els nostres serveis materials; sobretot, amb una fidelitat més pura als nostres deures cristians. Sant Josepmaria va escriure que *la nostra tasca apostòlica contribuirà a la pau, a la col·laboració dels homes entre si, a la justícia, a evitar la guerra, a evitar l'aïllament, a evitar l'egoisme nacional i els egoismes personals: perquè tots s'adonaran que formen part de tota la gran família humana, que està dirigida per voluntat de Déu a la perfecció*⁶.

Totes les guerres constitueixen un flagell per a la humanitat, però es mostren especialment horribles aquelles que provoquen amb la falsa i blasfema excusa del nom de Déu, com el Papa Francesc -i abans els seus predecessors- ha denunciat molts cops. En les setmanes passades, en concret, s'ha fet especialment dramàtica la situació dels cristians i d'altres comunitats religioses a l'Iraq, també a Síria, a Nigèria i en altres llocs. Davant les atrocitats a les quals són sotmesos aquestes germanes i aquests germans nostres, cobra nova actualitat la reflexió del Sant Pare durant una de les homilies matinals a la capella de la Casa de Santa Marta: **Avui dia hi ha més testimonis, més màrtirs a l'Església que en els primers segles. I en aquesta Missa, recordant els nostres gloriosos avantpassats, aquí a Roma, també pensem en els nostres germans i germanes que viuen perseguits, que pateixen i que amb la seva sang fan créixer la llavor de tantes petites Esglésies que neixen. Preguem per ells i també per nosaltres**⁷.

En el mes de la seva beatificació, demanem a Mons. Álvaro del Portillo per la pau al món i, de manera especial, pel consol d'aquests cristians i de tantes altres persones de bona voluntat que són atacades a causa de les seves creences. Ell va patir en la seva joventut la persecució per motius religiosos, i afrontà la possibilitat del martiri, amb plena disposició a rebre'l si el Senyor li demanava, quan en un registre durant els primers mesos de la guerra civil espanyola, els milicians li van trobar a la butxaca un crucifix, motiu pel qual -en aquells temps- es corria el risc de l'empresonament i d'una condemna severa.

El mateix va ocórrer mentre es trobava pres en una presó, on va rebre amenaces per part dels carcellers, fins i tot amb una pistola posada a la temple. Va lliurar-se a les mans del Senyor sense caure en un gest que desdigués de la fe o de l'esperança que nodria la seva ànima. Estic segur que portarà aquesta pregària nostra davant Déu amb especial eficàcia. Potser podem repetir una pregària que sant Josepmaria va escriure en una circumstància anàloga: *que bonica, perquè la repeteixis sovint, la d'aquell amic que demanava per un sacerdot empresonat per odi a la religió: "Déu meu, consoleu-lo, perquè pateix persecució per Tu. Quants pateixen, perquè et serveixen!"*⁸.

⁶ Sant Josepmaria, *Carta* 9-I-1932, n. 38.

⁷ Papa Francesc, *Homilia*, 30-VI-2014.

⁸ Sant Josepmaria, *Forja*, n. 258.

Al mateix temps, encomanem amb autèntica fe a aquests nous màrtirs contemporanis. Els preguem també que, des del Cel, ens sostinguin i ens ajudin a ser testimonis de l'amor de Crist en les nostres famílies, als barris i ciutats on residim, al nostre país i al món sencer, i entre els pobres i malalts. Que tots els cristians sapiguem ser, com ells, llums enceses en aquest món nostre tan necessitat de sembradors de pau i d'alegria.

Torno als preparatius immediats per al 27 i el 28 de setembre a Madrid i el 30 a Roma. Com ens suggeria el proper beat, «secundeu el millor possible les indicacions que se us donaran, poques, però necessàries per al bon desenvolupament de les cerimònies i per facilitar l'aprofitament espiritual de tots els qui assisteixin als actes. Sobretot, filles i fills meus -proseguia-, viviu aquestes jornades amb molt sentit sobrenatural, mostreu la vostra pietat en les cerimònies litúrgiques amb naturalitat i senzillesa»⁹.

Esforcem-nos per transmetre aquests consells a totes les persones que -de lluny o de prop- ens acompanyaran en aquesta celebració. Per a tots serà motiu d'alegria que els assistents a la Missa de beatificació i a aquelles que se celebren els dies següents en acció de gràcies, responguin unànimement i amb pausa a les paraules del celebrant. «I que els cants -cants d'agraïment a Déu i de joia- ressonin i arribin amb força d'amor fins al Cel: *et clamor meus ad et veniat* (Sl 101 [102] 2). Aquest ha de ser -concloïa Mons. Álvaro- l'únic clam -el de les vostres pregàries i els vostres cants- que se senti a les cerimònies litúrgiques (...), impregnat de sentit sobrenatural, d'esperit d'oració, d'alegria serena»¹⁰.

Alhora, mireu de posar més afecte a la vetlla al Santíssim del primer divendres de mes; i intensifiqueu l'*apostolat de la Confessió*, que tant estimava Álvaro, i la pregària pel Papa i les seves intencions. Ahir vaig ordenar preveres dos germans vostres agregats. Pregueu especialment per ells i per tots els sacerdots.

Em fa particular alegria comunicar-vos que -amb vosaltres- vaig poder acompanyar les filles i fills de Veneçuela i passar-hi l'aniversari de la meva ordenació sacerdotal; de la seva tasca apostòlica sorgiran abundants fruits.

No em detinc més. Us asseguro que tots sou molt presents en les meves pregàries, especialment els qui -per motius diversos- no pugueu assistir físicament a la beatificació de Mons. Álvaro. Com ja us he dit, estarem tots molt units en l'oració i en les intencions.

Amb tot afecte, us beneeix i us recorda molt especialment.

el vostre Pare

+ Xavier

Torreciutat, 1 de setembre de 2014.

⁹ Álvaro del Portillo, *Carta*, 27-IV-1992.

¹⁰ *Ibid.*